

sygn. akt VI K 260/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: prakt. Sąd Zuzanna Kasperska

przy udziale ---

po rozpoznaniu dnia 22.03.18r., 26.04.18r., 25.06.18r., 6.09.18r.

sprawy **M. W.**, s. W. i H. zd. M., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09.03.16r. w P. będąc pod wpływem środków odurzających (...) w stężeniu 6,5 ng/ml i jego metabolitów 11 - (...) w stężeniu 1,8 ng/ml i karboksy (...) w stężeniu 38 ng/ml we krwi wskazującym na oddziaływanie na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu sygn. akt VI K 112/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...)

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

I. Oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej przestępstwa z art. 178 a § 4 kk i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio.

III. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10000 (dziesięć tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

IV. Na podstawie art. 627 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 850 zł i opłatę w kwocie 180 zł.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 9 marca 2016r. ok. godz. 00:10 oskarżony **M. W.** w P. na wysokości ul. (...) kierował samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...). Po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji do kontroli drogowej i otwarciu drzwi od pojazdu, z jego wnętrza wydobyła się woń marihuany, a oskarżony mówił powoli i miał zaczerwienione oczy. W trakcie rozmowy z policjantami oświadczył on, iż dzień wcześniej palił marihuanę oraz, że pali po kilka skrętów dziennie. W związku z powyższym oskarżonego ok. godz. 00:20 poddano badaniu narkotestem. Wynik badania okazał się pozytywny w zakresie marihuany, amfetaminy i metaamfetaminy.

W pobranej od oskarżonego ok. godz. 02:10 próbce krwi stwierdzono obecność (...) w stężeniu 6,5 ng/ml i jego metabolitów tj. 11 - (...) w stężeniu 1,8 ng/ml i karboksy - (...) w stężeniu 38 ng/ml. Stwierdzony poziom stężenia (...)

w organizmie oskarżonego oddziaływał na jego ośrodkowy układ nerwowy, upośledzając go, jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila.

Oskarżony w dniu zdarzenia nie posiadał uprawnień do kierowania samochodem osobowym.

Oskarżony M. W. został w dniu 5 marca 2012r. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt VI K 112/12 skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz karę 60 stawek dziennych grzywny po 10 złotych. Kara ta zamieniona została następnie na zastępczą karę pozbawienia wolności i wykonana została ona 23 września 2014r. Ponadto wobec oskarżonego orzeczony został zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Oskarżony **M. W.** jest 36 - letnim mężczyzną, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kucharzem, aktualnie utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Oskarżony pozostaje w konkubinacie, na utrzymaniu ma dwoje dzieci.

Oskarżony był dotychczas sześciokrotnie karany sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego M. W. k. 36-37, k. 64 w zw. z k. 248v;

2. zeznań świadków:

- A. B. k. 5-6, k. 65-66 w zw. z k. 249;

- biegłego A. T. k. 101-102;

3. dokumentów:

- protokołu badania śliny k. 2,

- protokołu pobrania krwi k. 10,

- informacji o braku prawa jazdy k. 11,

- sprawozdania z badania toksykologicznego k. 12-13,

- wyroku z dnia 5.03.2012r. k. 32,

- kwestionariusza wywiadu środowiskowego k. 61-62,

- opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej k. 198-201,

- karty karnej k. 284-286.

Oskarżony M. W. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Następnie w toku postępowania sądowego przesłuchany po raz pierwszy nie przyznał się, aby następnie przesłuchany ponownie przyznać się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu jego wyjaśnienia są pełne sprzeczności i zmierzają w pierwszej kolejności do wykazania, iż nie miał on świadomości zażycia narkotyków.

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd Rejonowy dał wiarę jedynie w zakresie, w jakim przyznał się on do palenia marihuany i jej zażycia przed zatrzymaniem. Przeciwno jego twierdzeniom o nieświadomym zażyciu narkotyków poprzez zjedzenie zawierającego je ciastka przemawia fakt, iż oskarżony wspominał o tym przesłuchany dopiero przed sądem. Ponadto, świadek A. B. zeznała, iż oskarżony podczas zatrzymania poinformował ją, że palił marihuanę, a przecież z perspektywy tego świadka indyferentne było w jaki sposób oskarżony zażył zabronioną substancję - relewantny był jedynie fakt

jej zażycia, nie było więc powodu, aby mówiła o innym sposobie zażycia narkotyków niż usłyszała od oskarżonego. Ponadto, przyczyną poddania oskarżonego badaniu była między innymi woń marihuany, jaką czuć było w jego pojeździe - gdyby oskarżony rzeczywiście spożył ciastko z marihuaną (i to wiele godzin wcześniej) to żadna woń nie byłaby wyczuwalna. Relacja oskarżonego była także sprzeczna z wynikami badania toksykologicznego oraz uzupełniającymi zeznaniami biegłego. Ponadto, wbrew twierdzeniom oskarżonego znajdował się on pod wpływem marihuany skoro jego zachowanie i wygląd wzbudziło podejrzliwość kontrolujących go funkcjonariuszy. Także szczerowość z jaką poinformował ich o zażywanych narkotykach nie jest czymś codziennym i świadczy o ich wpływie na jego organizm.

Zeznania świadka **A. B.** - funkcjonariusza Policji - Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne. Za ich wiarygodnością przemawia fakt, że najbardziej szczegółowe były te złożone niespełna 3 godziny po zatrzymaniu, a najmniej te 2 lata po zdarzeniu, co zważywszy, iż praca świadka polega między innymi na zatrzymywaniu kierowców prowadzących pojazdy pod wpływem środków odurzających, nie budzi absolutnie żadnych podejrzeń. Zeznania świadka korelują ponadto z przeprowadzonym badaniem krwi oskarżonego, a także tą częścią wyjaśnień oskarżonego, które Sąd uznał za wiarygodne. Za ich wiarygodnością przemawiają także zasady doświadczenia życiowego - gdyby oskarżony nie wzbudził podejrzeń swoim zachowaniem i wyglądem, to nie został by wypytany, a następnie zbadany na okoliczność zażywania narkotyków. Zasady doświadczenia wskazują też, iż to palenie narkotyków pozostawia silną woń, a nie ich spożycie.

Zeznania biegłego **A. T.** Sąd uznał za spójne, logiczne, wiarygodne oraz korelujące z konkluzjami płynącymi ze sporządzonej przez niego opinii. Z opinii tej wynikało w szczególności w sposób przekonujący, iż zbadany w krwi oskarżonego poziom 6,5 (...) ng/ml oddziaływał na jego układ nerwowy tak jak ilość alkoholu większa niż 0,5 % promila. Ponadto z jego opinii i uzupełniających zeznań wynika jednoznacznie, iż nie możliwym jest, aby zbadany w krwi oskarżonego poziom (...) był wynikiem spożycia wiele godziny przed zatrzymaniem ciastek z marihuaną (minimalny czas przejazdu z H. -przy samej granicy z N. - do P. według G. M. to 7 godzin 10 minut, bez jakichkolwiek przerw, korków i nie uwzględniając przejazdu przez samą H.), gdyż po takim czasie poziom (...) musiałby wynosić 1 do 3 ng/ml.

Podstawą wyrokowania Sąd uczynił także pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci dokumentów, ujawnionych na rozprawie w trybie art. 393 i 394 k.p.k., wskazanych w protokole rozprawy głównej. Są to w przeważającej części dokumenty procesowe, urzędowego pochodzenia, sporządzone przez kompetentne osoby zgodnie z zakresem ich kwalifikacji i uprawnień, a w związku z tym wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości stron i również Sąd nie znalazł żadnych podstaw do ich podważania. W szczególności przydatna okazała się opinia biegłego z zakresu toksykologii – była ona jasna, zupełna i pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, a dodatkowo korespondowała z uzupełniającymi zeznaniami sporządzającego ją biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Poddając gruntownej, a jednocześnie swobodnej ocenie zgromadzony w przedstawionej sprawie materiał dowodowy, kierując się przy tym wskazaniem zawartymi w przepisach art. 7 i 410 k.p.k., Sąd uznał winę oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w części orzekającej niniejszego rozstrzygnięcia za bezsporną i w pełni udowodnioną.

Sąd zakwalifikował opisane w stanie faktycznym zachowanie oskarżonego jako przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. „Dla bytu tego przestępstwa niezbędne jest w pierwszej kolejności spełnienie wszelkich przesłanek stypizowanych w art. 178a § 1 k.k. tj. prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym będąc w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie przez działanie. Czyn polega na prowadzeniu (czyli kierowaniu) pojazdu mechanicznego na drodze każdego rodzaju w stanie zagrażającym bezpieczeństwu w komunikacji. Przestępstwo to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci np. spowodowania katastrofy. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i rozpoczęcia jazdy. Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy, czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe (wytyczne wymiaru sprawiedliwości i

praktyki sądowej w sprawach o przestępstwa drogowe; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007r., III KK 270/07, Prok. i Pr.-wkł. 2008, nr 5, poz. 2). Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie. Pojęcie środka odurzającego w rozumieniu omawianego przepisu obejmuje zgodnie z art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, wśród których zgodnie z zawartym w załączniku nr 1 do przedmiotowej ustawy wykazem środków odurzających znajduje się ziele konopi innych niż włókniste, potocznie określane mianem marihuany. Strona podmiotowa tego przestępstwa zasadza się na umyślności. Może ono zostać popełnione w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym. Sprawca musi obejmować zamiarem także stan nietrzeźwości. Ruchem lądowym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku.

Dokonując subsumcji ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego pod przytoczone powyżej rozważania prawne, Sąd I instancji doszedł do przekonania o wypełnieniu przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony M. W. w pełni świadomie zażył marihuanę, a następnie kierował swoim samochodem jadąc po drodze publicznej, jaką jest bez wątpienia ul. (...) w miejscowości P., popełniając tym samym przestępstwo penalizowane w art. 178a § 1 k.k. W ocenie Sądu nie budzi najmniejszych wątpliwości, iż stan (...) we krwi oskarżonego odpowiadał stężeniu alkoholu równym co najmniej 0,5 promila a więc popełnił on przestępstwo, a nie jak bezskutecznie usiłował dowieść obrońca wykroczenie.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi zdaniem Sądu żadnych wątpliwości i została w pełni wykazana.

W ocenie Sądu, spełnione zostały także przesłanki z § 4 ww. artykułu, gdyż przypisanego mu przestępstwa oskarżony dopuścił się będą skazanym przez Sąd Rejonowy Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wyrokiem z dnia 5 marca 2012r. roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wbrew wnioskowi obrony skazanie to nie uległo zatarciu ze względu na dyspozycję art. 108 k.k., mówiącym o jednoczesnym zatarciu wszystkich skazań. Z karty karnej wynika bowiem, że wobec oskarżonego zapadł wyrok przed Sądem Rejonowym Nowe Miasto i Wilda w P-niu w dniu 13.07.12r. w sprawie III K 140/12 za przestępstwo z art. 284 § 2 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności. Kara ta była odbyta przez oskarżonego w okresie od 5.09.12r. do 5.09.14r., jak wynika z akt III Wp 213/12. Zgodnie z art. 107 § 1 kk zatarcie skazania na karę pozbawienia wolności następuje z upływem 10 lat od wykonania kary, a więc okres ten jeszcze nie upłynął.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył za to oskarżonemu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Miarkując okoliczności dotyczące wymiaru kary Sąd poczytał na korzyść oskarżonego fakt, iż co do zasady przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, na niekorzyść zaś to, że oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany sędownie i był uczestnikiem ruchu pojazdów mechanicznym pomimo, iż nigdy nie nabył uprawnień do ich kierowania.

Ze względu na dyspozycję art. 69 § 1 k.k. w przedmiotowej sprawie nie można było orzec warunkowego zawieszenia wykonanej kary pozbawienia wolności, a nawet gdyby dyspozycja tego przepisu oraz art. 69 § 4 k.k. nie stały temu na przeszkodzie, to w ocenie Sądu wobec wielokrotnie karanego wcześniej oskarżonego, który już raz nie docenił dobrodziejstwa tak orzeczonej kary, nie istnieją absolutnie żadne pozytywne przesłanki kryminologiczne.

W oparciu o treść art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. W przedmiotowej sprawie nie zaistniały żadne przesłanki do skorzystania z dyspozytywnej normy tego przepisu pozwalającej na nieorzekanie o dożywotnim zakazie prowadzenia pojazdów. Oskarżony popełniając ponownie przestępstwo stypizowane w art. 178 a § 1 k.k., nie posiadając nigdy uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, popełniając przestępstwo prowadzenia pojazdu bez uprawnień także według prawa niemieckiego, zażywając narkotyki upośledzające możliwość uczestnictwa w ruchu pojazdów, wykazał jednoznacznie, iż jest

niebezpieczny dla innych uczestników drogowego i tylko dożywotni zakaz połączony z grożącą sankcją z art. 244 k.k. może go potencjalnie powstrzymać przed popełnianiem kolejnych przestępstw.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd I instancji orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10000 zł (dziesięciu tysięcy złotych), czyli w minimalnej wskazanej w tym przepisie wysokości.

Na podstawie art. 627 k.p.k. wobec uznania oskarżonego za winnego w całości przypisanego mu czynu obciążono go kosztami postępowania w kwocie 850 zł i wymierzono mu na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (tekst jednolity z roku 1983r., Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zmianami) opłatę w wysokości 180 zł.

/-/ SSR Izabela Hantz - Nowak